

Egy kérdés a börtönből

Csalódhatunk-e Jézusban? Kóstolgasd a kérdést... lehet-e benne csalódni? Adj magadban választ a kérdésre: igen? Nem? Csalódhatunk-e Jézusban? Igen, mert más történik, mit amit elvárunk... Mást történt, mit amit hittem, vártam, reméltem! ... Nem! Hogyan mondhatnék ilyet róla?! Már a gondolat is blaszfémia! --- Ha őszinte vagy, ez a kettő vetekszik benned. Birkóznak egymással. Mert vannak tapasztalataid, mert előtted van Jézus, és hiszel benne – és a tapasztalatid és a hited nem mindig vannak összhangban. Ez pedig egyfajta válságot okoz. Ma, Isten Lelke segítségül hívásával, szeretnénk e válsággal szembenézni. Keresztelő János kérdése és Jézus neki adott válasza lesz segítségünkre.

I. (Jánossal együtt) Ismerd el a helyzetedet!

János börtönben van. Isten elhívott és hűséges szolgája az istentelen uralkodó, Heródes börtönében van. Az, akit a Lélek megszólított, aki tömegeknek hirdette a megtérésre hívó üzenetet, most egyedül van. Nemrégén sokak mentek hozzá, hogy hallgassák a prófétát, akihez hasonló évszázadok óta nem volt Izraelben, most azonban mindenektől elszakítva tengeti napjait. Az, aki a pusztában élt, a szabad ég alatt lakott, akit csak és egyedül Isten akarata irányított, most bezárva, másoknak alávetve, bizonytalan jövővel várja holnapot. Vajon énekli-e Dáviddal a megtörtek énekét: *„Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: hol van a te Istened? Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?”* (Zsolt. 42.3-6)

János, aki az Úr hűséges követeként megintette Heródest erkölcstelensége miatt, cserébe fogdát kapott. Engedelmes volt, és most fizeti az árát. Mozgalma alábbhagyni látszik. Követői fogyatkoznak, és egy új vezető, a názáreti Jézus mellett sorakoznak fel. Igen, ismeri őt, igen, mivel Jézus követelte, megkeresztelte a bűnbánat keresztségével. Igen, látta, amint leszállt rá a Szentlélek galamb formájában, és hallotta a mennyei szózatot: *„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”* (Mt. 3.17) Igen, tudja, hogy azt kellett hirdetnie, hogy utána jön, aki nagyobb nála, akinek saruja szíját sem méltó megoldani...

De János börtönben van. Kérdések és kételyek motoszkálnak benne. Félelmek és rémképek gyötrik. Hallja a híreket Jézusról. De már nem találkozott vele, hiszen éppen akkor került börtönbe, amikor Jézus elkezdte a szolgálatát (Mt. 4.12). Híreket hall, de nem látja, amit Jézus cselekszik. Nem találkozik vele. Távol van, és elbizonytalanodik: *„Te vagy az eljövendő, vagy mást várjunk?”* Mondd meg, hogy reménykedhetem-e

benned? Mondd, hogy tényleg tovább megy benned az Úr ügye, vagy célt tévesztettünk? Mondd, hogy jól tettem-e, amit tettem, bízhatom-e benned, vagy nem?

Érzitek János bátorságát e kérdés mögött? Elismeri a kétségeit. Nem letagadja a küzdelmeit, a gyötrelmeit, hanem a követői által Jézusnak intézi. De sokan képtelenek erre. Egy alkalommal egy fiatalasszony keresett meg. Kissé feszengve mondta el, hogy teljesen elbizonytalanodott Isten vezetésében. Több mint két éve született meg első gyermekük, és azóta nincs egy átaludt éjszakája sem. Súlyos konfliktusok alakultak ki anyósával, amelynek következtében feszültség van a házasságában. Szülei korábbi rossz döntéseinek következtében kezelhetetlen mértékű adósság súlyosbítja helyzetüket. Dolgozni szeretne, de nincs állás a szakmájában. Teljesen kimerült, testileg-lelkileg. Teljesen kétségbeesett. Megrendült a hite. Hol van az Úr? Hogyan került ebbe a helyzetbe? És hogyan lehetnek ilyen gondolatai? – Miután végighallgattam, az első reakcióm az volt, hogy teljesen normális, hogy így érzi magát. – Később, amikor beszélgettünk, egy kicsit jobb helyzetben (javuló kommunikáció a férjével, álláslehetőség kilátásban) elmondta, mennyire tartott attól, hogy mit fogok mondani mindezekre – és mennyire felszabadította, hogy azzal kezdtem: ez normális.

Teljesen normális Keresztelő János elbizonytalanodása. És Jézus ezt érti és elfogadja. El tudod-e ismerni a saját küzdelmeid, kételyeid, csalódásaid az Úr előtt? Ismered-e azt a szeretetet az ő oldaláról, amely szabaddá tesz arra, hogy elmondd neki: Uram, talajt vesztettem? Uram, úgy érzem, csalódtam... Nem téged gyalázlak, de látod a helyzetem, az érzéseim, a gondolataim. Itt vagyok most. Itt tartok ma. Ez a valóság, és én ezt a valóságot, önmagamhoz hozom teeléd. Nem akarom szégyellni – hogy inkább ne is keressék veled téged. Nem akarom elnyomni, hogy úgy tegyek, mintha minden rendben lenne, hogy lelkesen ismételgessem a nagy teológiai igazságokat, miközben a lelkem elemésződik, meghal. Légy őszinte Jézussal! Ismerd el, ha elvárásaid és tettei nem találkoztak! Légy alázatos, de légy őszinte!

II. (Jánossal együtt) Nézz újra Jézusra!

Jézus nem azzal válaszol, hogy mentőcsapatokat indít János kiszabadítására, vagy aláírásgyűjtésbe kezd, hogy nyomás alá helyezze a heródesi kormányzatot. Nem tesz semmit, csak annyit, hogy üzen Jánosnak. De Jézus szava – lélek és élet, ahogyan máshol olvassuk (Jn. 6.63). Legyen szava lélek és élet nekünk is, akik elismerjük, hogy elbizonytalanodtunk, hogy kérdéseink, sőt, kétségeink vannak, hogy csalódtunk benne – pedig tudjuk, hogy ő nem csap be...

„Menjete el, és mondjátok meg Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdetik az evangélium...” Mintha Jézus nem mondana semmi újat Jánosnak. Ezeket a híreket hallja a börtönben. Semmi személyes, semmi vigasztaló, semmi biztatás? Nem mondja neki, hogy ki fog szabadulni hamarosan – mert nem fog. Nem mondja neki, hogy minden szebbre fordul – mert nem fordul. Nem áztatja azzal, ami nem történik meg. De mire megy János ezzel az üzenettel? Mire gondol Jézus? Miért ezt mondja neki?

Figyeljük meg, hogy János nem szabadulást vár („Ha te vagy az Úr, mentsél meg”), hanem bizonyosságot keres: „*Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?*” Te vagy-e az, akiben újjá lesz minden, vagy más valaki? Bízhatok-e benned teljes bizonyossággal, vagy még nem tudjuk, ki az, akiben Isten országa eljön, Isten uralma megvalósul? Te vagy-e a válasz minden nyomorúságra, te vagy-e a garanciája annak, hogy egy nap minden erőszakos és istentelen uralkodó, minden elnyomó kormány elveszti hatalmát? Te vagy-e az, akiben minden kimerültség, minden családi konfliktus, minden anyagi nehézség megoldódik, te vagy-e az, aki elhozod azt az országot, ahol nem lesz többé fájdalom, betegség, halál és jajkiáltás? Te vagy-e?

Mondjátok meg Jánosnak, a vakok látnak. Akik eddig sötétségbe zárva ültek, az út szélén koldultak, most Isten dicsőítik a teremtett világ színeiért, szépségéért. Tágra nyílt szemmel néznek arra, aki világosságra hozta őket... Mondjátok meg Jánosnak, hogy a bénák járnak. Eldobják mankóik, kilépnek a tolószékből. Lábra állnak, szökdécselnek, ujjongva szaladnak... Mondjátok meg Jánosnak, hogy leprások tisztulnak meg... Azok, akik kitaláltak a közösségből, a családjukból, akik táblával a nyakukban messziről tartoztak kiáltani, hogy leprás, most újra családjuk ölelő karjaiban találnak vigasztalást... Mondjátok meg Jánosnak, a süketek hallanak. Akik nem hallották soha gyermekeik hangját, a szél zúgását, a víz morajlását, az örömeinek lelkesültségét, ámulva hallgatnak és fogadják be az új világ harmóniáit... Mondjátok meg Jánosnak, hogy halottak támadnak fel. Az örök alvás sötét börtönének ajtói megnyílnak, a halál bilincsei leszakadnak, a hideg testek átmelegednek, ott, ahol én vagyok, élet fakad... Mondjátok meg neki, hogy a szegényeknek hirdettetik az evangélium. A kivetettek, a lenézettek, a semmik, a semmivel bírók örvendeznek abban, hogy ők is Isten szeretett gyermekei, hogy fontosak az Úrnak, és részesei uralmának. Hallod, János, az új idők jeleit, amiről a próféták beszéltek? Látod, János, mindazt, amit kezdettől fogva hirdettek? Hogy beköszöntött az a kor, amelyben az Úr eljön, hogy helyreállítsa népét. János, nem hiába voltál hűséges az Úrhoz! János, nem felejtett téged el az Úr, ott, a börtönben. János, ma még szenvedsz Isten igazságáért, ma még szenvedsz a nehézségek, küzdelmek, konfliktusok, kimerültség, elkeseredés, reménytelenség miatt, de nézz Jézusra: egy új nap ragyogott ránk. Bárhol is vagy most, bármilyen csalódást, kételyt is hoztál elé, Jézus eléd áll: nézz rám! Lásd az újat, ami elkezdődött! Lásd, hogy az evangélium hirdettetik ma is! Lásd ott a börtönben! Bízz bennem!

III. (Jánossal együtt) Ne botránkozz meg Jézusban!

„*És boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.*” – zárja Jézus az üzenetét. Igen, boldog, áldott, mert könnyű Jézusban megbotránkozni. Mikor ütközne meg János Jézusban? Ha az előbbiekre annyit válaszolna: Mit érdekel engem az a reménység, ami benned van, Istennek az az uralma, amit elkezdted, és ami be fog teljesedni – engem egy valami érdekel: ki akarok kerülni innen! Az ütközik meg, akinek fontosabb Jézus ajándéka, mint Jézus személye. Akinek fontosabbak azok a dolgok, amelyeket Istentől vár, elvár – mint maga az Atya, az ő szeretete és közelsége. Akinek fontosabb önmaga

helyzete, békessége, nyugalma, anyagi biztonsága, mint az a Jézus, aki életét adta érte – és akinek ő életét ajánlotta.

A megbotránkozás csalódással és frusztrációval teljes elfordulás. A csalódás, a küszködés kifejezése, Jézus elé tárása nem megbotránkozás, de ha ezek következtében elhagyjuk őt, az igen. És az az ember, aki az elvárásai és a Jézus által megadott kegyelem közötti különbséget nem képes bizalommal, alázattal elhordozni, könnyen megütközik. Aki összekeveri azt, amit Jézustól vár Jézussal magával, azzal, hogy magát Jézust kapta, kudarcot vall.

Csak hát nagyon nehéz nekünk elkülönítenünk magunkban Jézus ajándékait magától Jézustól. Mert amikor először magunkhoz öleljük őt, olyan sok mindent kapunk tőle. Szerelmesek vagyunk belé, és gyakran úgy vagyunk, mint a szerelmesek: minden ragyogó, gyönyörű, sugárzó, boldog. Annyi minden adatik, annyi minden jóra fordul. Azután jönnek a nehezebb napok. Kopik a ragyogás, foszlik a gyönyörűség... Már nem vagyunk fiatal szerelmesek, már nehézségek vannak a gyerekekkel, küszködünk az anyagiakkal... Megütközünk, csalódtunk, szétmegyünk? Vagy szeretjük még egymást? Igen. De telnek az évek. Itt fáj, ott fáj, ráncosodunk, betegeskedünk – megbotránkozunk? Vagy szeretjük még egymást? Igen, még jobban! Azután eljön a nap, amikor egyikük már nem tud felkelni az ágyból, a másikuk ápolására szorul. Megbotránkozik a másik? Azt mondja, hogy tehetsz ilyet velem? Vagy szereti, még mindig, egyre jobban szereti?

Meddig csupaszkodhat le számodra Isten szeretet, a bizalom, a hit? József a börtönben miután testvérei eladják, Potifárné meghazudtolja – bízhat-e még? „*De az Úr Józseffel volt...*”. Jeremiás, amikor ciszternába vetik; panaszkodik Istennek, de megmarad nála. Sidrák, Misák és Abednégó a tüzes kemencében... „de még ha nem tenné is”. Dániel az oroszlánok vermében... Keresztelő János a börtönben... Jézus Krisztus a kereszten... Boldog, aki nem botránkozik meg akkor, amikor lemeztelenedik a hit. Amikor nincsenek megfogható anyagi áldások, amikor nincsen szabadság, amikor nincsen igazságuk, amikor halál közelében vannak – de bíznak és hisznek.

A nehézség, a küszködés, a csalódás vagy megbotránkoztat, megütköztet – vagy leegyszerűsít, megpróbál, megtisztít. Kiderül, hogy valóban az Urat szeretjük, öhozzá ragaszkodunk, vagy inkább csak az ajándékaival együtt tudunk bízni benne? Kiderülhet, hogy mi az, ami valójában szükséges, és mi az, ami nem szükséges? Annál inkább megláthatjuk a tiszta kegyelmet. Hogy még ez sem kell... hogy még ez sem kell... hogy még ez sem azonos vele... még a szabadságunk sem azonos vele, hiszen a börtönben is jelen van... Ez a helyzet megnyitja a szemed Isten uralmára. A körülményeid nem tartják hatalmukban. Sőt, azokban is megláthatod, átélheted, ujjonghatsz benne.

Így születik a börtönben bizalom és odaadás. Megújuló és megelevenedő hit. Így lelkigondoz Jézus. János, „*boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.*” ÁMEN!